

מסורת הש"ס

(א) גרדים (ב) אב (ג) מ"י מ"י ח"י
ש"ס (ד) ו"ל דבא וכו' (ה) וכו'
ג"ר (ו) וכו' (ז) וכו' (ח) וכו' (ט) וכו'
(י) וכו' (יא) וכו' (יב) וכו' (יג) וכו'
(יד) וכו' (טו) וכו' (טז) וכו' (יז) וכו'
(יח) וכו' (יט) וכו' (כ) וכו' (כא) וכו'
(כב) וכו' (כג) וכו' (כד) וכו' (כה) וכו'
(כו) וכו' (כז) וכו' (כח) וכו' (כט) וכו'
(ל) וכו' (לא) וכו' (לב) וכו' (לג) וכו'
(לד) וכו' (לה) וכו' (לו) וכו' (לז) וכו'
(לח) וכו' (לט) וכו' (מ) וכו' (מא) וכו'
(מב) וכו' (מג) וכו' (מד) וכו' (מה) וכו'
(מו) וכו' (מז) וכו' (מח) וכו' (מט) וכו'
(נ) וכו' (נא) וכו' (נב) וכו' (נג) וכו'
(נד) וכו' (נה) וכו' (נו) וכו' (נז) וכו'
(נח) וכו' (נט) וכו' (ס) וכו' (סא) וכו'
(סב) וכו' (סג) וכו' (סד) וכו' (סה) וכו'
(סז) וכו' (סח) וכו' (סט) וכו' (סז) וכו'
(סח) וכו' (סט) וכו' (ע) וכו' (עא) וכו'
(עב) וכו' (עג) וכו' (עד) וכו' (עה) וכו'
(עו) וכו' (עז) וכו' (עח) וכו' (עט) וכו'
(פ) וכו' (פא) וכו' (פב) וכו' (פג) וכו'
(פד) וכו' (פה) וכו' (פו) וכו' (פז) וכו'
(פח) וכו' (פט) וכו' (פז) וכו' (פח) וכו'
(פט) וכו' (פז) וכו' (פח) וכו' (פט) וכו'

הגרות הב"ח

(א) גבי הו"ל יתנה, ר"ב
ע"ל בדף מג ע"א:

מוסף רש"י

באנו בהליכה חייב, משי שאל טעם שר, שהיה הנהגה לית שר, שנתנו להלכות לית חייב, גמ' וקמי' פשיה, בחורה פטור, לית לי הנהגה, של מקבלי (וידוי) לא, ור"ש ור"ב, איתיבא ברי, ובחורה פטור, וה"ל, כי אמרם חזרה חתום, ונפטר (מס), מי לא, זבנה, ובחורה נמי נטעם, שר (לא) ה"י (מס), פשיה, בבבלים, אמר, הן האמרים פשע סכחי, כפלים במלכותו, וקטו, ז"ל.

השובר את האומנין פרק ששי בבא מציעא

הא גמרתיו שומר שבר, ולא אמרין כיון שדעו הצעלים שכלו ימי האומנות ולא שלחו והינאום פטור השומר, וגבי השואל נמי אף על פי שדעו הצעלים שכלו ימי השאילה שאלו הוא: לא, מידק הא גמרתיו שומר שבר הוא אלא היה דייק מניה: הא הכא מעוט, דגלי אדעתא דתפיס ליה אלגריה שומר שבר הוא:

אבל גמרתיו מאי שומר חנס, דכל כמה דלא גלי דעתיה וית' לן למימר דתפס ליה אלגריה כלתה שמירת שבר פעולה מדגמריה ואודעיה, וגבי שאל נמי כלתה שמירת שאלה מדידעו הצעלים שכלו ימי השאלה דהתם לאו לאודעיה צבי דהא ידע שלכן לא ימים השאילה לו: שומר חנס נמי לא, הוי, דאיתו שומרו לו עוד קאמר ליה: קמ"ל, דאיתו פוסקו על שברו הוא כל קאמר ליה אבל מדין פקדון לא סליק נפשיה: מאי לאו הוא הדין לגמרתיו, והאי דנקט טול את שלך לאשמעינן מניה דשומר חנס מיהא הוי כדאמרן: וכן כשפסא שמוירה, כל כמה דלא אמר ליה משאל שאל קמה כרעותיה דשואל כי היכי דכשעת שאלה קיימא כרעות משאל עד דאמר ליה שאל שאל, וקמ"ד דמשאלו ימי שאילה קאמר דדמי לגמרתיו: פטור משאל, מאונסין: וחייב כשומר שבר, כגניבה וזכירה: הו"ל ונהגה, כשאלה: מהני, להיות עליה שומר שבר עד שמגיע ליה הצעלים: לשגרון לכיס טוכס הנהגה, שחזיקו לי טוכס שפקדמים כפולות: ונאנסו כהליכה חייב, דהואיל וקאן דמיהן ומשקן לשם לקימה הרי הם לקומין בידו עד שידע שאינה לקומה, והכי נמי אמרין בהמוכר את הספינה (ב"ב ד' פ:): אמר שמואל הלוקח כלי מן האומן על מנת לבקרו ואם אין בו מוס יקמנו ונאנס בידו חייב והוא דקילי דמיה: כשורה פטור, מאונסין מפני שהוא כושא שבר בחזרה ולא כשואל ומתו נשיאות שברו הו"ל ונהגה שנתפאר בהן, והיינו כותמיה דאמימר דאע"ג דהייב ליה כפי טוכס הנהגה שנתן הוי עלייה שומר שבר אחר שכלתה שמירת המקח הו"ל ונהגה כל שכן גבי שאלה דלא היכי ליה מדי: שומר לי ואשומר לך שומר שבר, וחייב אם נגנבה: ואמאי שמירה כבעלים היא, בעליו של חפץ זה שנגנב במלכותו של שומר היה שאף הוא משמר היה לו וכתיב אם בעליו עמו לא ישלם ודרשין לקמן עמו במלכותו ואע"ג

פ"א

הא גמרתיו שומר שבר, ולא אמרין כיון שדעו הצעלים שכלו ימי האומנות ולא שלחו והינאום פטור השומר, וגבי השואל נמי אף על פי שדעו הצעלים שכלו ימי השאילה שאלו הוא: לא, מידק הא גמרתיו שומר שבר הוא אלא היה דייק מניה: הא הכא מעוט, דגלי אדעתא דתפיס ליה אלגריה שומר שבר הוא:

הא גמרתיו שומר שבר לא, הא הבא מעות ומול את שלך שומר שבר אבל גמרתיו מאי כשומר חנס אי הכי ארתנו וכולן שאמרו מול את שלך והבא מעות שומר חנס נשמעינן גמרתיו וכ"ש מול את שלך מול את שלך אצטריכא ליה סלקא דעתך אמינא שומר חנס נמו לא הוי קמ"ל איכא דאמרי אמר רב נחמן בר פפא אף אנן נמי תנינא וכולן שאמרו מול את שלך והבא מעות שומר חנס מאי לאו הוא הדין גמרתיו לא מול את שלך שאני הונא מר בר מרימר קמיה דרבינא רמי מתניתין אהררי ומושני תנן וכולן שאמרו מול את שלך והבא מעות שומר חנס והוא הדין לגמרתיו ורמינהו אמר לו שואל שלח ושלחה ומתה חייב וכן בשעה שמחזירה ומשני אמר רפרם בר פפא א"ר חסדא לא שנו אלא ששהירז בתוך ימי שאילתה אבל לאחר ימי שאילתה פטור איבעיא להו פטור משואל וחייב כשומר שבר או דלמא שומר שבר נמי לא הוי אמר אמימר דמסתברא פטור משואל וחייב כשומר שבר (א) הו"ל ונהגה כהנהגה הוה (ב) תניא כוותיה דאמימר

הניחא פ"א פשיעה כבעלים פטור, וקשיא למ"ד חייב מענדל דרז פפא דרז אחא ורבינא איפליגי בה לקמן (ה) הו"ל אחר רב פפא: דכ"י

יהלוקה כלים מבית האומן לשגרון לבית חמוי ואמר לו אם מקבלין אותן ממני אני נותן לך דמיהן ואם לאו אני נותן לך לפי טובת הנאה שבהן ונאנסו בהליכה חייב בחזרה פטור מפני שהוא כנושא שבר (ה) ההוא גברא דובין ליה חמרא לחבריה א"ל קא ממטינא ליה לדוכתא פלוני אי מזדבנא מוטב ואי לא מהדרנא ליה נהליך אזל ולא אודבנא ובהדי דקא אתא אתנים איבא לקמיה דרב נחמן וחיביה איחיביה (ב) רבה לרב נחמן נאנסו בהליכה חייב ובחורה פטור מפני שהוא כנושא שבר א"ל חזרה דהאי הליכה היא מאי טעמא סברא הוא בחזרתו אילו אישכח לזבניה מי לא זבנה: שומר לי ואשומר לך שומר שבר: ואמאי שמירה כבעלים היא א"ר פפא דאמר ליה שומר לי היום ואשומר לך למחר תנו רבנן שומר לי ואשומר לך השאילני ואשאלך שומר לי ואשאלך השאילני ואשומר לך כולן נעשו שומרי שבר זה לזה ואמאי שמירה כבעלי היא א"ר פפא דאמר ליה שומר לי היום ואשומר לך למחר הנהו אהלוויי דכל יומא הוה אפי לה חד מינייהו ההוא יומא אמרו ליה לחד מינייהו זיל אפי לן אמר להו נשירו לי גלימאי אדאתא פשעו בה ואגנוב אתו לקמיה דרב פפא חייבינהו אמרו ליה רבנן לרב פפא אמאי פשיעה כבעלים היא אכסוף לסוף איגלאי מילתא דההוא שעתא שברא הוה קא שתי הניחא למאן דאמר פשיעה כבעלים פטור משום הכי אכסוף אלא למ"ד חייב אמאי אכסוף אלא ההוא יומא לאו דידיה הוה ואמרו ליה לדריד' זיל אפי לן את ואמר להו בההוא אגרא וכו', והו"ל שומר שבר: עד

דכשאל כמי לקמן דרשין ליה נמי אכולה שומרין כפרק השואל (לקמן ד' ט:): ואני אשומר לך למחר, ללאו במלכותו הוא השתא: כפי השאילני והשאל לך, אין זה שואל להתחייב באונסין שאין כל הנאה שלו שאף הוא משאלו: שמירה כבעלים היא, אשומר לי ואשומר לך קאי שניהם זה במלכותו של זה, אבל השאילני כלך ואני אשאל לך כלי שומר לי ואשאלך או השאילני ואשומר לך אין כאן בעלים של חפץ במלכותו של שומר: אהלוויי, מוכרי אהל שמכבסין בו גנדים והוא עשכ, ואיכא דאמרי אהלוויי והוא מין כושא: זיל ואפי לן, קמ"ד יומא דידיה הוה דהשתא לא הוה אינהו כשמירת עלייהו אלא כשומרי חנס ולאטריך למימר פשעו בה דלי לא לא מייחייב: פשיעה כבעלים, שפך הוא במלכותו היה: איגלאי מילתא דהיא שפסא שברא הוה שפי, ולא היה במלכותו שערין לא התחיל לאפות ומלא שבעה שבעה הן שומרין לא מסר עמנו להיות מלכותו עליו אבל אם נתעסק מיד ואספה ולאחר שפסא שפי שברא וזכאותה שפא אכזה עליהו פשיעה כבעלים נמי הוה הו"ל וכשנעשו שומרין היה במלכותו דאמריין לקמן (ד' ט:): היה עמו בשעת שאלה אינו דריך להיות עמו בשעת שזרה ומתה: הניחא למאן דאמר, כפרק השואל (ט:), פשיעה כבעלים פטור היינו דאכסוף: אלא למאן דאמר פשיעה כבעלים חייב, שלא נאמרה פטור כבעלים אלא כשואל ושומר שבר שחיונן בלא פשיעה אבל שומר חנס שחיונו אינו אלא כפשיעה אינו פטור משום בעליו עמו הו"ל ופשע אמאי איכסוף: כההוא אגרא וכו', והו"ל שומר שבר: עד

עין משפט
גר מצוה
ע"א א ב מ"י מ"י ח"י
שכירות הלכה נ סמנ
עשין פט טושיב ח"מ ס'
טו שפ"ף א:
ב ג מ"י מ"י פ"ג מהלכות
שאלה ופקדון הלכה נ
סמנ עשין נב טושיב ח"מ
ס' שפ"ף ח:
מא ד מ"י פ"ג מהלכות
שליחין וסותפין
הלכה נ ועיין מהשנה למלך
סמנ עשין פב טור ש"ע
ח"מ ס' קמו שפ"ף א:
בב ה ו ז מ"י מ"י טור
ש"ע ספ"ף ג וכל
זכ וכן מה שנתפלה א ב ג
ד הו"ל כ"כ אלפס פרק ח
דכ"מ דף קכ"ג:
בג ח ט י ב ל מ"י פ"י
מהלכות שכירות הלכה
נ ועיין גמ"ט וזכ"מ
ובלחם משנה ופ"ג מה'ל'
גבלה הל' ו סמנ עשין פב
טושיב ח"מ ס' שפ"ף
ו ופ"ג שמו שפ"ף ופ"ף
ח:
בד מ מ"י ספ"א הלכה
נ סמנ ט ס' ופ"ג פט
טושיב ח"מ ס' שמו שפ"ף
ט:
עד